

Udskriftsdato: 10. januar 2026

KEN nr 9376 af 21/04/2023 (Gældende)

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - er handicap - chikane - kommuner - medhold

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: 21-30974

Ligebehandlingsnævnets afgørelse om handicap - er handicap - chikane - kommuner - medhold

J.nr. 21-30974

En mand klagede over forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med en kommunal medarbejders spørgsmål til ham under et møde om et igangværende rehabiliteringsforløb.

Klager havde blandt andet som følge af sine lidelser i hænder og skulder et handicap. Under samtalen spurgte medarbejderen klager, hvordan han tørrer sin numse. Da klager spurgte, om han over for de tre mødedeltagere skulle forklare, hvordan han tørrer sin numse, svarede medarbejderen: ”Ja, det vil jeg gerne have”. Nævnet lagde til grund, at klageren efter denne ordveksling følte sig nødsaget til at rejse sig og vise, hvordan han tørrede sig bagi efter toiletbesøg.

Nævnet vurderede, at klager havde påvist faktiske omstændigheder, der gav anledning til at formode, at han havde været udsat for chikane som følge af sit handicap. Indklagede havde ikke løftet bevisbyrden for, at ligebehandlingsprincippet ikke var blevet krænket.

Klager fik derfor medhold og blev tilkendt en godtgørelse på 10.000 kr.

Klagen angår påstået forskelsbehandling på grund af handicap i forbindelse med, at en medarbejder fra jobcentret i den indklagede kommune på et møde stillede spørgsmål til klager om, hvordan han tørrede sig bagi efter toiletbesøg.

Ligebehandlingsnævnets afgørelse

Indklagedes behandling af klager på mødet var udtryk for chikane i strid med forskelsbehandlingsloven.

Indklagede skal inden 14 dage betale en godtgørelse til klager på 10.000 kr.

Sagsfremstilling

Klager var den 18. december 1997 udsat for en arbejdsulykke. Ved ulykken pådrog han sig kroniske smerter og nedsat bevægelighed i sin højre skulder, som gradvist er blevet forværret. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fastsat hans varige mén som følge af arbejdsskaden til 35 procent.

I 2005 blev klager ramt af en blodprop ved håndleddet i højre hånd. Han har efterfølgende haft stærke smerter i højre hånd og har siden udviklet følgeskader i venstre hånd i form af slidgigt. Han har smerter ved berøring af hænderne og har derfor svært ved at bruge begge hænder.

Endelig har klager i en årrække haft betydelige vejrtrækningsproblemer og følges på lungemedicinsk ambulatorium.

Den 15. maj 2017 indstillede rehabiliteringsteamet i den indklagede kommune klager til et ressourceforløb af tre års varighed, hvor klager skulle indgå i et rehabiliteringsforløb. Som led i dette var klager i perioden fra den 16. september 2019 til den 22. november 2019 i et forløb ved aktivitetscenter A med henblik på afklaring af hans arbejdsevne.

Under forløbet på aktivitetscenter A skulle klager arbejde med forskellige manuelle opgaver såsom at sætte klistermærker på kasser og samle mindre dele. Under henvisning til smerter i hænderne var det dog kun i meget begrænset omfang muligt for klager at udføre opgaverne.

Den 31. oktober 2019 blev der afholdt et møde på aktivitetscenter A. Ved mødet deltog klager, hans mor, en vejleder fra aktivitetscentret, klagers virksomhedskonsulent samt klagers sagsbehandler fra kommunens jobcenter.

Klager har oplyst, at han på mødet oplevede, at mødedeltagerne fra kommunen stillede spørgsmål ved, at han ikke var i stand til at udføre opgaverne i afklaringsforløbet på aktivitetscentret. Klager blev spurgt ind til, hvordan han kunne udføre forskellige hverdagsting, når han ikke kunne udføre opgaverne i jobafklaringen.

Klager har oplyst, at der på mødet fandt følgende ordveksling sted:

Medarbejder fra kommunen: ”Du har jo noget med dine hænder, så hvordan børster du tænder? Hvordan drikker du af et krus? Jeg vil også gerne vide, hvordan du tørrer din numse”.

Klager: ”Jeg er 50 år gammel, skal jeg forklare, hvordan jeg tørrer min numse over for jer tre?”

Medarbejder fra kommunen: ”Ja, det vil jeg gerne have.”

Klager oplevede, at han herefter skulle rejse sig og fysisk vise kommunens medarbejdere, hvordan han tørrede sig bagi efter toiletbesøg. Han brød sammen foran kommunens medarbejdere, og hans mor greb ind og sagde: ”Nu stopper det her.” Herefter forlod klager grædende mødet.

Det fremgår af lægeattest til rehabiliteringsteam af 25. juni 2020, at klager efter mødet den 31. oktober 2019 udviklede angstsymptomer.

Klager har fremlagt kommunens rehabiliteringsplan, som indeholder den kommunale sagsbehandlers journalnotat fra samtalen den 31. oktober 2019. Heraf fremgår følgende:

”Formålet med dagens møde er at tage en status på forløbet ved aktivcentret, nu hvor [klager] har været i gang i nogle uger. [Klager] møder stabilt ind på [aktivitetscenter A]. Det er dog observeret at [klager] i den time pr. gang han møder, ikke når at samle nogle komponenter. Han formår at tage elementer fra 3 forskellige spande op på bordet, og sidder herefter med hænderne tæt inde på kroppen. Adspurgt til disse observationer fortæller [klager] at han har mange smerter i hænderne, og at han ikke kan udføre mere arbejde i tiden han er der, end det han allerede gør nu. Ut. fortæller [klager] at ut. finder det bemærkelsesværdigt at han på en time ikke kan samle nogle komponenter. Ut. spørger i den forbindelse om [klager] har mulighed for at forsøge at samle igen efter nogle minutter hvor han har holdt hænderne

i ro. [Klager] siger at smerterne er vedvarende intense og at han ikke kan gøre mere på den fremmødte time end han gør nu. Adspurgt fortæller [klager] at han ikke selv udfører praktiske dagligdagsgøremål som f.eks. indkøb, rengøring eller madlavning. Det er [klagers] forældre der ordner dette for [klager]. Vi taler om at når [klager] har så invaliderende smerter i hænderne, kan det anbefales at han på ny taler med [hospital] hvor han tidligere har været tilset. Da vi fra statusattest fra 2018 har fået beskrevet at der er mulighed for bedring via operation, kan det anbefales [klager] at tale med lægen omkring dette.

Det opleves ved samtaler med [klager] og også ved dagens samtale at der er udfordringer med vores kommunikation. Når vi forsøger at tale med [klager], opleves det at vi spørger/ siger en ting og [klager] han hører en anden. Ved dagens møde siger [virksomhedskonsulenten] f.eks. at han vil anbefale [klager] at han kan tage en med ind på Hospitalet, f.eks. hans mor, da der er en med til at høre hvad lægen siger. [Klager] siger herefter at han er en voksen mand og at han ikke har brug for at have sin mor med til lægen. Vi forsøger at sige til [klager] at det blot var en venlig opfordring, da det kan være en hjælp af have en med sig til at hører de ting som lægen fortæller. Det opleves dog ikke som om at [klager] hører vores forklaringer. Vi aftaler at [klager] fortsætter nuværende

forløb på aktivcentret, indtil midten af december hvor [klager] har været derude i 3 mdr. På baggrund af nuværende forløb og beskrivelser herfra, vil der herefter blive taget stilling til hvad der så skal ske fremadrettet. ”

Klager har også fremlagt jobcentrets journal om rehabiliteringens forberedende del. Af et journalnotat dateret juni 2020 fremgår blandt andet følgende:

”På [aktivitetscenter A] blev der afholdt et møde d. 31-10-19, hvor [klager] bliver spurgt bekymrende ind til, hvorfor han ikke kan mere med hans hænder og, hvordan han klarer hygiejne blandt andet hvordan han tørrer sig med efter toiletbesøg. Dette møde beskriver [klager] som værende ydmygende med en følelse af at han skulle vise de tilstedeværende, hvordan han gør og har efterfølgende været påvirket psykisk af det i en grad, der påvirker hans søvn mm. ”

Klager har fremlagt flere avisartikler om episoden ved mødet den 31. oktober 2019.

I en artikel fra DR af 4. december 2019 er kommunens jobcenterchef citeret for at have udtalt følgende:

”Det lyder ikke rart, når det bliver præsenteret på den måde, men hvis man ser sammenhængen og den kontekst, det bliver sagt i, så tænker jeg, at det er okay. Man skal se det i den kontekst, at når man udviser så lille en mulighed for at bevæge sig, bliver vi jo bekymrede for det, der handler om den personlige hygiejne; så der er jo en grund til, at vi spørger ind til det på den måde. Men det er absolut ikke en måde, vi normalt spørger ind til borgere i de her forløb. ”

I en artikel fra Ekstrabladet af 10. december 2019 fremgår følgende citat fra en mail, som klager modtog fra kommunens borgmester:

”...

At spørge om du kan tørre dig i numsen er ikke et acceptabelt ordvalg. Det er ikke den måde vi taler med borgerne på. Vi bestræber os på at møde borgerne med respekt og ordentlighed, og det skete ikke i den konkrete situation. Derfor giver dig hermed en personlig undskyldning. ”

Klagen blev modtaget i Ligebehandlingsnævnet den 5. juli 2021.

Klager har ikke fremsat en beløbsmæssig påstand om godtgørelse.

Indklagede har for nævnet blandt andet fremlagt flere lægelige udtalelser samt en arbejdsmarkedsrettet psykologisk undersøgelse vedrørende klager.

Parternes bemærkninger

Klager gør gældende, at han er blevet udsat for forskelsbehandling på grund af handicap i form af chikane i forbindelse med kommunens behandling af hans sag om ressourceforløb.

Der var på mødet den 31. oktober 2019 tale om forhold, der udgør chikane i strid med handicapdiskriminationsloven.

Loven finder som udgangspunkt anvendelse for al offentlig virksomhed på alle områder af samfundet, og dermed også ved kommunernes sagsbehandling på det sociale område.

Kommunens ansattes uønskede, ydmygende og nedværdigende optræden over for klager på baggrund af hans handicap krænkede hans værdighed og skabte et særdeles ubehageligt og nedværdigende klima for klager. Klager blev tilmed udsat for denne optræden i forbindelse med et opfølgingsmøde som led i et ressourceforløb, som klager var forpligtet til at deltage i, ligesom klager var forpligtet til at bidrage til kommunens sagsoplysning som en forudsætning for at opretholde sit forsørgelsesgrundlag.

Kommunens medarbejder spurgte direkte klager om, hvordan han tørrer sin bagdel efter toiletbesøg, ligesom klager følte sig forpligtet til at vise dette foran medarbejderne. Spørgsmålet og den krænkende situation havde direkte sammenhæng med klagers handicap, idet han lider af betydelige kroniske smerter og funktionsnedsættelse i begge hænder, og spørgsmålet havde direkte relation til, at kommunens medarbejder stillede spørgsmål ved klagers funktionsevne som følge af hans handicap.

Uanset hensigten med de ydmygende og nedværdigende spørgsmål og det ubehagelige klima, der blev skabt på mødet, kan der ikke være tvivl om, at kommunens medarbejdere indså eller burde have indset, at spørgsmålene og situationen krænkede klager.

Spørgsmålene var i sig selv egnet til at skabe et nedværdigende, ydmygende og ubehageligt klima for klager. Hertil kom, at medarbejderen fastholdt spørgsmålet, selv efter klager gjorde ham bekendt med, at spørgsmålet var uønsket og krænkende. Dermed fremsatte og fastholdt medarbejderen spørgsmålet velvidende, at klager fandt dette nedværdigende, ydmygende og ubehageligt.

Klager har herefter påvist faktiske omstændigheder, der giver anledning til at formode, at der er udøvet forskelsbehandling i form af chikane.

Indklagede har offentligt kommenteret sagen til en lang række medier uden at bestride klagers fremstilling af hændelsesforløbet, ligesom kommunens borgmester har undskyldt over for klager. Kommunen har derfor ikke løftet bevisbyrden for, at ligebehandlingsprincippet ikke er blevet krænk.

Det bestrides ikke, at det som anført af indklagede kan være relevant at give råd og vejledning om servicelovens kompenserende ordninger i forhold til en borgers funktionsevne i eget hjem. Spørgsmålene skal imidlertid ses i den kontekst, at kommunens medarbejdere på mødet betvivlede klagers indsats i afklaringsforløbet, og der kan efter klagers opfattelse ikke være tvivl om, at der på ingen måde var tale om råd og vejledning i den konkrete situation. Hvis dette havde været tilfældet, havde der da heller ikke været anledning til, at kommunens beskæftigelseschef og borgmester efterfølgende gav klager en undskyldning.

Klager bør tilkendes en godtgørelse, idet der var tale om en grov krænkelse begået af en offentlig myndighed. Krænkelsen har medført store psykiske omkostninger for klager.

Ved udmålingen af godtgørelsen bør det tillægges betydelig vægt, at klager i forbindelse med krænkelsen befandt sig i en særligt sårbar position, idet den myndighed, der udøvede krænkelsen, kunne fratage ham sit forsørgelsesgrundlag ved den manglende medvirken til sagens oplysning.

Det forhold, at kommunens borgmester har undskyldt hændelsen over for klager skal ikke heroverfor tillægges betydning i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt der skal tilkendes godtgørelse.

Almindelig domstolspraksis vedrørende retsfortabende passivitet fastslår i øvrigt, at der ikke er noget grundlag for sådanne overvejelser i forhold til et godtgørelseskrav mod en offentlig myndighed i en situation som den foreliggende.

Indklagede gør gældende, at der ikke er sket forskelsbehandling på grund af handicap.

Indklagede har ikke udsat klager for chikane. Det spørgsmål, som klagen angår, har direkte afsæt i og tilknytning til de opgaver, som jobcentret er forpligtet til at varetage efter beskæftigelseslovgivningen.

Jobcentret er forpligtet til at afdække sammenhængen mellem dokumenterede og oplevede funktionsnedsættelser hos en borger i et ressourceforløb. Dette sker med henblik på at matche disse med borgerens arbejdsevne og formåen i forhold til indsatser efter beskæftigelseslovgivningen. Jobcentret har desuden pligt til at yde råd og vejledning vedrørende den øvrige sociale lovgivning.

En af jobcentrets opgaver er at bistå ledige til hurtigt og effektivt at komme i beskæftigelse eller få afdækket deres behov for en varig offentlig forsørgelsesydelse. Det er altid borgerens konkrete og individuelle forhold, der danner grundlag for, hvilke oplysninger det vil være nødvendigt og relevant at få belyst i forhold til de opgaver, som jobcentret er forpligtet til at varetage. Det kan f.eks. være oplysninger om borgerens helbredsmæssige situation, erhvervserfaring, økonomi, familiemæssige forhold mv. Jobcentret oplyser sagen gennem de spørgsmål, der er nødvendige for at kunne afdække eventuelle indsatsområder, som de skal have særligt fokus på i samarbejdet med borgeren.

Mødet den 31. oktober 2019 blev afholdt som opfølgning på den afprøvning på kommunens aktiveringssted, som klager var i gang med. Afklaringen af en del af klagers ressourceforløb, og formålet var at beskrive klagers arbejdsevne, herunder omfanget af hans skånehensyn.

Klager blev rigtigt nok stillet en række spørgsmål omkring sit funktionsniveau, idet hans formåen i afklaringsforløbet i ringe grad syntes at kunne forklares igennem de lægelige oplysninger om klager. Spørgsmålet om klagers funktionsevne i eget hjem skal ses i sammenhæng med, at jobcentrets opgaver efter beskæftigelseslovgivningen er at afdække og støtte borgerens mulighed i at blive selvforsørgende.

Formålet med spørgsmålet var at afdække, om der var opmærksomhedspunkter af helbredsmæssig karakter, som kunne udgøre en udfordring i forhold til klagers muligheder for at gennemføre afklaringen samt uddybe den manglende lægelige forklaring på, hvorfor klager end ikke kunne sætte klistermærker på en kasse. Klager var ikke på dette tidspunkt bevilget nogen form for kompenserende hjælp i hjemmet og klarede sig alene via sine forældres hjælp. Spørgsmålet blev altså stillet med henblik på dels at afdække et behov for råd og vejledning i forhold til servicelovens kompenserende ordninger, dels for at afdække den diskrepans der forelå mellem det set i afklaringsforløbet og de lægelige akter.

Klagers oplevelse af spørgsmålet til samtalen bør ses i lyset af det anførte i journalnotatet af 31. oktober 2019 om klagers generelle måde at forstå kommunens spørgsmål på. Klagers reaktion på samtalen bør endvidere vurderes i lyset af klagers psykologiske profil som belyst ved den fremlagte arbejdspsykologiske undersøgelse.

Indklagede afviser at have udsat klager for chikane. Indklagede har ikke skabt et fjendtligt, nedværdigende, ydmygende eller ubehageligt klima for klager eller krænket hans værdighed. Derimod har indklagede forsøgt at udfordre diskrepansen mellem klagers funktionsniveau og de lægelige fund samt forsøgt at afdække klagers behov for hjælp i henhold til andre love.

Indklagede erkender at have stillet et spørgsmål vedrørende klagers funktionsnedsættelse på en uhensigtsmæssig måde.

Det er magtpåliggende for indklagede at præcisere, at de på intet tidspunkt har bedt klager om at demonstrere, hvordan han klarer sine toiletbesøg. Det er heller ikke indklagedes oplevelse, at klager af egen drift viste denne handling. Indklagede har heller ikke bedt klager om at uddybe handlingen, efter at spørgsmålet blev stillet. Indklagede har ikke truet klager med, at han ville miste sin ydelse, såfremt han ikke svarede på spørgsmålet.

Klager har modtaget en direkte undskyldning af såvel kommunens beskæftigelseschef som borgmester som en direkte konsekvens af spørgsmålets ordvalg.

Ligebehandlingsnævnets bemærkninger og konklusion

Ligebehandlingsnævnet behandler klager over forskelsbehandling på grund af handicap efter lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet mv. (forskelsbehandlingsloven).

Ligebehandlingsnævnet behandler også klager over forskelsbehandling på grund af handicap efter lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap (handicapdiskriminationsloven).

Reglerne

Handicapdiskriminationsloven gælder ikke i det omfang, at forskelsbehandlingsloven finder anvendelse.

Det fremgår af forskelsbehandlingsloven, at en arbejdsgiver ikke må forskelsbehandle lønmodtagere eller ansøgere til ledige stillinger ved ansættelse, afskedigelse, forflyttelse, forfremmelse eller med hensyn til løn- og arbejdsvilkår.

Forskelsbehandlingsloven forpligter ikke kun arbejdsgivere men ligeledes enhver, der anviser beskæftigelse.

Sagen angår en klage over den indklagede kommunes jobcenters ageren i forbindelse med et møde under klagers ressourceforløb.

Mødet angik klagers igangværende forløb på et aktivitetscenter. Forløbet skulle afklare klagers arbejdsevne og hans muligheder for at komme i ordinær beskæftigelse.

Nævnet vurderer dermed, at forholdet havde en sådan nær sammenhæng med jobcentrets anvisning af beskæftigelse, at forskelsbehandlingsloven finder anvendelse.

Ved forskelsbehandling forstås enhver direkte eller indirekte forskelsbehandling på grund af handicap.

Der foreligger direkte forskelsbehandling, når en person på grund af handicap behandles ringere end en anden bliver, er blevet eller ville blive behandlet i en tilsvarende situation.

Der foreligger indirekte forskelsbehandling, når en bestemmelse, et kriterium eller en praksis, der tilsyneladende er neutral, vil stille personer med handicap ringere end andre personer, medmindre den pågældende bestemmelse, betingelse eller praksis er objektivt begrundet i et sagligt formål, og midlerne til at opfylde det er hensigtsmæssige og nødvendige.

Chikane skal betragtes som forskelsbehandling, når en uønsket optræden i relation til en persons handicap finder sted med det formål eller den virkning at krænke en persons værdighed og skabe et truende, fjendtligt, nedværdigende, ydmygende eller ubehageligt klima for den pågældende.

Hvis en person, der anser sig for krænket, påviser faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der udøves direkte eller indirekte forskelsbehandling, påhviler det modparten at bevise, at ligebehandlingsprincippet ikke er blevet krænket.

Handicap

Begrebet ”handicap” i forskelsbehandlingsloven og det bagvedliggende EU-direktiv skal fortolkes i overensstemmelse med EU-Domstolens og Højesterets praksis.

Handicapbegrebet omfatter herefter langvarige begrænsninger som følge af bl.a. fysiske, mentale eller psykiske skader, som i samspil med forskellige barrierer kan hindre den berørte person i fuldt og effektivt at deltage i arbejdslivet på lige vilkår med andre arbejdstagere. Også funktionsbegrænsninger af denne karakter, som skyldes en helbredelig eller uhelbredelig sygdom, kan være omfattet.

Det beror på en vurdering af samtlige sagens omstændigheder, herunder navnlig oplysninger fra læger og andre sundhedspersoner, om arbejdstageren på tidspunktet for den påståede forskelsbehandling må anses for at have et handicap i direktivets og dermed forskelsbehandlingslovens forstand.

Der henvises bl.a. til EU-Domstolens domme af 11. april 2013 i sagerne C-335/11 og C-337/11 (Ring og Werge), 1. december 2016 i C-395/15 (Daouidi) og 9. marts 2017 i C-406/15 (Milkova) samt Højesterets domme af 22. november 2017 i sagerne 300/2016 og 305/2016 trykt i U2018. 830H og U2018. 853H.

Klager skal godtgøre, at han på tidspunktet for den påståede forskelsbehandling havde et handicap i forskelsbehandlingslovens forstand, herunder at funktionsbegrænsningen var af langvarig karakter.

Klager lider af kroniske smerter og nedsat bevægelighed i den ene skulder efter en arbejdsulykke i 1997. Han er efter ulykken tilkendt en godtgørelse for varigt mén på 35 procent.

Derudover har klager smerter i højre hånd efter en blodprop i 2005. Som følgeskade har han udviklet slidgigt i den venstre hånd.

Klager har endvidere gennem en årrække lidt af betydelige vejtrækningsproblemer.

Den 15. maj 2017 blev klager bevilliget et treårigt ressourceforløb. Som led i ressourceforløbet skulle han blandt andet gennemgå et forløb på et aktivitetscenter med henblik på at afklare hans arbejdsevne.

På den baggrund vurderer nævnet, at klager har sådanne langvarige funktionsbegrænsninger, der forhindrer ham i at deltage i arbejdslivet på lige vilkår med andre, at han har et handicap i forskelsbehandlingslovens forstand.

Faktiske omstændigheder

Hvis en person, der anser sig for krænket, påviser faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der udøves direkte eller indirekte forskelsbehandling, påhviler det modparten at bevise, at ligebehandlingsprincippet ikke er blevet krænket.

På baggrund af klagers oplysninger om ordvekslingen på mødet, som ikke er bestridt af indklagede, lægger nævnet til grund, at jobcentrets medarbejder spurgte klager, hvordan han tørrer sin numse. Da klager spurgte, om han over for de tre mødedeltagere skulle forklare, hvordan han tørrer sin numse, svarede medarbejderen: ”Ja, det vil jeg gerne have”.

Klager har oplyst, at han efter denne ordveksling følte sig nødsaget til at rejse sig og vise, hvordan han tørrede sig bagi efter toiletbesøg.

Uanset at denne sidste del af hændelsesforløbet er bestridt af indklagede, lægger nævnet efter indholdet af den forudgående ordveksling klagers oplysninger herom til grund.

Nævnet vurderer herefter, at klager har påvist faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at han er blevet udsat for chikane som følge af sit handicap.

Nævnet har herved lagt vægt på, at spørgsmålene til klagers personlige hygiejne ved toiletbesøg var begrundet i hans fysiske lidelser, som udgør et handicap, og at spørgsmålene efter deres karakter var egnede til at krænke klagers værdighed og skabe et nedværdigende, ydmygende og ubehageligt klima for ham.

Det er herefter indklagede, der skal bevise, at ligebehandlingsprincippet ikke er blevet krænket.

Indklagede har anført, at spørgsmålene havde til formål at udfordre diskrepansen mellem klagers funktionsevne i forløbet på aktivitetscenter A og de lægelige oplysninger samt afdække, om klager havde behov for hjælp efter serviceloven.

Nævnet vurderer imidlertid, at indklagede ikke ved det anførte har godtgjort, at ligebehandlingsprincippet ikke er blevet krænket.

Nævnet har herved lagt vægt på, at indklagede til afdækning af de anførte spørgsmål kunne have valgt i stedet at spørge ind til klagers udførelse af andre hverdagsaktiviteter, ligesom indklagede fastholdt spørgsmålene om klagers personlige hygiejne ved toiletbesøg, selv efter at klager ved sit spørgsmål tilkendegav, at han fandt spørgsmålene stødende.

Klager får herefter medhold i klagen.

Godtgørelse

Klager tilkendes en godtgørelse, der skønsmæssigt passende kan fastsættes til 10.000 kr.

Ligebehandlingsnævnet har ved fastsættelse af godtgørelsens størrelse taget udgangspunkt i praksis samt et skøn over sagens faktiske omstændigheder, herunder karakteren og alvoren af den skete overtrædelse.

Indklagede skal herefter betale 10.000 kr. til klager. Beløbet skal betales inden 14 dage.

Retsregler

Afgørelsen er truffet efter følgende bestemmelser:

Lov om Ligebehandlingsnævnet

- § 1, stk. 1, og stk. 3 og stk. 6, om nævnets kompetence
- § 9, stk. 1, om klagebehandling
- § 12, stk. 2, om klagebehandling

Handicapdiskriminationsloven

- § 2, stk. 2, om lovens forhold til forskelsbehandlingsloven

Forskelsbehandlingsloven

- § 1, stk. 1-4, om lovens anvendelsesområde
- § 3, stk. 2, om forbud mod forskelsbehandling
- § 7, stk. 1, om godtgørelse
- § 7 a, om delt bevisbyrde